

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. P. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. J. J.**, **II. P. J.**, 1, **III. F. M.**, a **IV. Lázně Velké Losiny, s. r. o.**, se sídlem Lázeňská 323, Velké Losiny, zastoupená JUDr. Petrem Svatošem, advokátem se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava - Moravská Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 6. 2016, č. j. 65 A 10/2015 – 197,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2014, č. j. MÚSP 69096/2014, Městský úřad Šumperk (dále jen „stavební úřad“) rozhodl o umístění stavby „Rozvoj termálních lázní Velké Losiny – parkoviště“ na pozemcích parc. č. 504/1 (ostatní plocha), X (zahrada), X (zastavěná plocha a nádvoří), 518 (ostatní plocha), X (ostatní plocha), X (zahrada), X (zastavěná plocha a nádvoří), X (ostatní plocha), X (zahrada) a 558/1 (ostatní plocha), v k. ú. Velké Losiny.

[2] Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2015, č. j. KUOK 114037/2014, Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce a shora uvedené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 7. 6. 2016, č. j. 65 A 10/2015 – 197.

[4] K námitce, že nebyl zpracován posudek o vlivu stavby na životní prostředí, krajský soud uvedl, že s ohledem na parametry stavby nelze dovozovat nutnost provedení posouzení vlivu záměru na životní prostředí. Seznam záměrů podléhajících posouzení je taxativně uveden v Příloze č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), přičemž předmětnou stavbu nelze pod žádnou z položek v příloze uvedených podřadit.

[5] Námitky žalobce proti závěru zjišťovacího řízení Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 7. 3. 2013, č. j. KUOK 14578/2013, byly nekonkrétní, neboť uváděl pouze holé konstatování, že závěr zjišťovacího řízení je nesprávný a že mělo být provedeno posouzení vlivu na životní prostředí. Žalobce pouze uplatňoval námitky vlastníka sousední nemovitosti, který toliko izolovaně napadal nadměrnost hluku, prachu a světelného smogu, a to vždy z pohledu tzv. pohody bydlení. Tyto námitky nejsou způsobilé jakkoli ovlivnit závěr zjišťovacího řízení.

[6] Krajský soud shledal jako důvodnou námitku žalobce, která se týkala procesního pochybení ve zjišťovacím řízení v podobě nezveřejnění informace o zahájení tohoto řízení způsobem upraveným v § 16 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů, tj. nejméně ještě jedním způsobem v dotčeném místě obvyklým (např. v místním tisku, rozhlase apod.). Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro popsanou procesní vadu, spočívající v procesním pochybení při tvorbě jednoho z podkladů územního rozhodnutí, by však bylo nemístně formalistické. S ohledem na obecnost žalobcových výtek vůči závěru zjišťovacího řízení, lze totiž mít za to, že případné nezveřejnění oznámení záměru v místním rozhlase či tisku se nijak fakticky nedotklo práv žalobce. Ani případné nové provedení zjišťovacího řízení by totiž nemohlo vést ke změně jeho závěru, a to s ohledem na jednoznačnost stanovisek dotčených orgánů a absenci konkrétních námitek žalobce, které by byly způsobilé závěr zjišťovacího řízení ovlivnit.

[7] Námitka nesouladu zamýšlené stavby s územním plánem obce Velké Losiny je podle krajského soudu nedůvodná. Z grafické části územního plánu vyplývá, že předmětná stavba se nachází v ploše určené pro rozvoj lázní, a to konkrétně rozvoj výstavbou parkoviště pro potřeby lázeňského provozu. S tímto výkladem koresponduje také logický závěr žalovaného o tom, že označení „P“ ve žluté ploše je v územním plánu užíváno pro označení veřejně přístupného parkoviště bez bližšího určení jeho využití, zatímco označení „P“ v jiných plochách vymezuje plochu, v níž je možné zřídit parkoviště pro účely daného konkrétního druhu plochy, tj. v případě „P“ na fialově šrafované ploše pro účely rozvoje lázní. Umístění parkoviště v předmětné ploše je jako přípustné využití

pokračování

funkční plochy UD (doprava) poté uvedeno i v textové části. Umístění stavby parkoviště je tudíž v souladu s územním plánem obce Velké Losiny.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce nesouladu zamýšlené stavby s „lázeňskou legislativou“. V této souvislosti je podle jeho názoru přílehlavý odkaz stavebního úřadu na souhlasné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví – Českého inspektorátu lázní a zřidel ze dne 26. 12. 2012, č. j. MZDR 42087/2012-2/OZD-ČIL-Ho. Tomuto orgánu je svěřena působnost na úseku ochrany přírodních léčivých zdrojů, zdrojů přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázní a lázeňských míst. Podle § 37 odst. 3 zákona č. 164/2001 Sb, o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázní a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lázeňský zákon“), má pravomoc podávat ve věcech umístění staveb v lázeňských místech závazná stanoviska, která může podle § 38 lázeňského zákona vázat na splnění podmínek. Tak tomu v posuzované věci bylo, neboť uvedený správní orgán učinil svůj souhlas s umístěním předmětné stavby závislým na splnění celkem 8 podmínek.

[9] Pokud jde o námitku nesprávnosti úvah žalovaného o ochraně krajinného rázu, je třeba podle krajského soudu uvést, že v žalobou napadeném rozhodnutí žádné úvahy žalovaného o možném dotčení krajinného rázu nejsou obsaženy. Důvodem je skutečnost, že ani v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce proti argumentaci správního orgánu I. stupně, obsaženou na str. 10 rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014 (vypořádání námítky č. 19) ničeho nenamítal. Krajský soud tedy nemohl neexistující úvahy žalovaného podrobit přezkumu. V této souvislosti krajský soud vytkl žalobci i nekonkrétní tvrzení, že zamýšlená stavba je způsobilá výrazně snížit či změnit krajinný ráz. Žalobce v žalobě i v námitkách vznesených v územním řízení tvrdil, že předmětná stavba je bezpochyby způsobilá negativně ovlivnit krajinný ráz, aniž by však konkretizoval v jakém směru a aniž by popsal současnou hodnotu krajinného rázu v místě navrhované stavby a charakterizoval hlavní typické a individuální znaky dotčené krajiny. Není tedy zřejmé, s jakým stavem krajiny by měla být krajina s umístěním předmětné stavby srovnávána.

[10] K námitce absence posouzení vlivu stavby na hluk, prašnost a zvýšení světelného smogu krajský soud uvedl, že tato je částečně co do posouzení vlivu stavby na hladinu hluku v okolních nemovitostech, vyvrácena obsahem správního spisu, jehož součástí je hluková studie RNDr. Z. K., kterou předložil investor již při oznámení záměru v rámci zjišťovacího řízení. Ve vztahu k prašnosti a světelnému smogu se žalobce domáhal posouzení těchto možných vlivů, avšak sám nevymezil a nekvantifikoval, v jakém rozsahu by měly být jeho nemovitosti dotčeny uvedenými imisemi. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ani vyhláška č. 503/2006 Sb., která stavební zákon provádí, neukládají povinnost žadateli o vydání územního rozhodnutí doložit k žádosti posudky o vlivu stavby na okolní nemovitosti a jejich obyvatele ve vztahu k uvedeným imisím.

[11] Námitku nesprávného vymezení stavbou dotčených pozemků krajský soud rovněž shledal nedůvodnou. Při porovnání slovního vymezení prostorového řešení stavby s grafickým vyznačením stavby ve výkresu C – Situace stavby (ze dne 23. 7. 2013), který je podle výroku II. bodu 1 rozhodnutí stavebního úřadu grafickou přílohou tohoto

rozhodnutí, nezjistil krajský soud žádný nesoulad mezi výrokem a grafickou přílohou. K druhé výtce žalobce, že závěr zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013 se týkal rovněž pozemku parc. č. X, jehož vlastníkem je osoba, která účastníkem zjišťovacího řízení nebyla, krajský soud uvedl, že uvedení parcelního čísla X v k. ú. Velké Losiny ve vymezení umístění stavby závěru zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013 je zcela zjevnou nesprávností. Pozemek parc. č. X nemohl být s ohledem na jeho umístění zcela mimo parametry předmětné stavby nikdy umísťovanou stavbou dotčen, přičemž se jedná o skutečnost na první pohled zjevnou.

[12] Krajský soud se dále neztotožnil s tvrzením žalobce, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí pozbyla platnosti veškerá vyjádření dotčených orgánů státní správy, obsahující jejich souhlasy s umístěním stavby. Z obsahu správního spisu vyplývá, že platnost žádného ze závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy k projektové dokumentaci zamýšlené stavby nebyla časově omezena.

[13] Krajský soud přisvědčil žalobci, že stavební úřad postupoval při doručování nesprávně, pokud mu doručoval písemnosti do jeho datové schránky advokáta. Žalobce v řízení nevystupoval jako advokát a z obsahu spisu nevyplývá, že by měl zřízení datovou schránku jako fyzická osoba, tudíž mu měly být správními orgány obou stupňů doručovány zásilky prostřednictvím držitele poštovní licence, nikoli do „advokátní“ datové schránky. Tuto závadu v doručování však nelze označit za podstatnou vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tak by tomu mohlo být např. v případě, pokud by v důsledku nesprávného způsobu doručování žalobce zmeškal lhůtu k provedení některého procesního úkonu, přičemž správní orgán by dovozoval doručení tzv. fikcí. K takové situaci však podle obsahu správního spisu v posuzované věci nedošlo. Písemnosti, zasílané stavebním úřadem žalobci, byly do jeho „advokátní“ datové schránky vždy fakticky doručeny (přihlášením oprávněné osoby) a žalobce na veškeré výzvy a rozhodnutí stavebního úřadu včas, adekvátně a obsáhle reagoval.

[14] K námitce, že stavba parkoviště neslouží rozvoji termálních lázní, krajský soud uvedl, že doložení zajištění minimálního nezbytného počtu parkovacích míst ve stavebním řízení o povolení výstavby samotného termálního koupaliště nevylučuje, jak mylně dovozuje žalobce, že k optimálnímu rozvoji lázní bude třeba zajištění vyššího počtu parkovacích míst. Nadto není s ohledem na polohu tohoto parkoviště zjevně vyloučeno, že parkoviště bude sloužit nejen přímým návštěvníkům termálního koupaliště, nýbrž že bude využíváno hosty lázeňského místa jako celku.

[15] Pokud jde o výtku vad plné moci udělené investorem panu R. B., ta byla žalobcem vznesena teprve v jeho replice ze dne 2. 12. 2015. S ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 1. 2015, jedná se o žalobní bod opožděný, jímž není krajský soud povinen se zbývat.

III.

[16] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

pokračování

[17] Stěžovatel namítl, že ve zjišťovacím řízení musí být podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o posuzování vlivů posouzeny faktory životního prostředí uvedené v § 2, které mohou být provedením záměru ovlivněny. Účastník řízení tedy není povinen vykonávat odbornou činnost za státní orgány a specifikovat míru ovlivnění jednotlivých faktorů životního prostředí provedením stavebního záměru. Všechny vlivy specifikované v § 2 musí být posuzovány ve vzájemných souvislostech, aniž by musel účastník řízení specifikovat, o jaké synergické efekty se z pohledu ochrany veřejného zdraví jedná. Krajský soud tedy nesprávně stěžovateli vytýká, že „toliko vždy izolovaně napadl nadměrnost hluku, prachu a světelného smogu, a to vždy z pohledu tzv. pohody bydlení.“ Navíc vliv zvýšeného hluku, prašnosti a světelného smogu nebyl ve správním řízení vůbec posouzen.

[18] Stanoviska jednotlivých orgánů, která byla ve zjišťovacím řízení opatřena, nemají povahu odborného posouzení vlivu zamýšlené stavby na jednotlivé složky životního prostředí, jsou pouze jakýmsi politickým přitakáním předloženému záměru. Aby bylo možné hovořit o odborném stanovisku, muselo by mít toto alespoň základní parametry typické pro jakékoli odborné posouzení (např. znalecký posudek), tedy konstatování výchozích podkladů pro posouzení řešeného problému, rozbor těchto podkladů a závěr přezkoumatelným způsobem z těchto podkladů vyplývající.

[19] Nepříjemný je i postup Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje, která na jedné straně sdělila, že nemá k záměru připomínky (aniž by předložila přezkoumatelné odborné posouzení tohoto záměru z hlediska své pravomoci a kompetence), ale současně požaduje předložení aktualizované hlukové studie ke stavebnímu řízení, z čehož lze usuzovat, že vůbec nevěděla, jaký hluk bude provoz parkoviště působit.

[20] Ve zjišťovacím řízení byly dále zcela ignorovány předpisy upravující zvýšené požadavky na kvalitu životního prostředí v lázeňské obci, a to vyhláška č. 423/2001 Sb., o zdrojích a lázních, a lázeňský statut, které kladou na přípustnost vlivů na životní prostředí daleko vyšší požadavky, než jsou obecně dány v obcích, které nejsou obcemi lázeňskými.

[21] Krajský soud na jedné straně připouští, že informace o zjišťovacím řízení byla zveřejněna nedostatečným způsobem, na druhé straně dochází k závěru, že by bylo nemístným formalismem z důvodu této procení vady, napadené rozhodnutí zrušovat. Krajský soud usuzuje, že ani v případě nového provedení zjišťovacího řízení by nemohlo dojít ke změně jeho závěru a to s ohledem na jednoznačnost stanovisek dotčených orgánů a absenci konkrétních námitek stěžovatele. S tím nelze souhlasit, protože stanoviska dotčených orgánů nejsou jednoznačná, nýbrž rozporuplná a odborně nepodložená. Řádně provedené zjišťovací řízení by tedy s velkou pravděpodobností přineslo závěry zásadně odlišné oproti závěrům původním.

[22] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýkal, že dal nesprávně přednost vymezení grafické části územního plánu před částí textovou. Podle stěžovatele jsou obě části rovnocenné a nedávají-li stejný smysl, nelze z příslušné části územního plánu vůbec vycházet jako ze závazného podkladu pro stavební řízení. Dále stěžovatel namítl, že se krajský soud nevypořádal některými z jeho námitek uvedených v části 1., zejména pod písm. a), b), c) a e) žaloby.

[23] Podle stěžovatele krajský soud vůbec nereagoval na argumentaci ustanovením § 30 odst. 1 lázeňského zákona, podle kterého mohou být ve vnitřním území lázeňského místa pouze zařízení sloužící bezprostředně lázeňskému provozu. Je zřejmé, že předmětné parkoviště k žádnému lázeňskému provozu neslouží. Za lázeňský provoz je možné považovat pouze vlastní léčebná zařízení, nikoli komerčně provozované termální koupaliště. I kdyby tedy § 11 písm. f) vyhlášky č. 423/2001 Sb. připouštěl existenci parkoviště ve vnitřním lázeňském území, muselo by jít o parkoviště v nezbytně nutném minimálním rozsahu, např. pro dopravu imobilních pacientů k lázeňské léčbě apod. Bez odezvy zůstala i argumentace § 8 odst. 1 písm. b) téže vyhlášky ukládající harmonické sepětí architektonických a urbanistických řešení s okolní krajinou, což zcela nepochybně nesplňuje umístění velkokapacitního parkoviště do vilové čtvrti a do okrajové části lázeňského parku. Obdobně opomenul krajský soud § 8 odst. 2 uvedené vyhlášky ukládající vymístění zdrojů znečišťujících ovzduší a vyvolávajících hluk, což je jistě argument pro to, že nelze naopak takového zdroje znečištění ovzduší a hluku rozšiřovat.

[24] Krajský soud rovněž nereagoval na argumentaci, že na daný případ nelze aplikovat § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neboť v územním plánu obce Velké Losiny nejsou stanoveny žádné podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. Souladem zamýšlené stavby s krajinným rázem se musí orgány rozhodující v územním a stavebním řízení z úřední povinnosti zabývat.

[25] K nesprávnému vymezení stavbou dotčených pozemků stěžovatel uvedl, že v žalobním bodu 6 zcela konkrétně vymezil čísla parcel případy nesouladu vymezení dotčených pozemků ve zjišťovacím řízení a územním rozhodnutí. Ze všech takto uvedených parcelních čísel se krajský soud zabýval toliko par. č. X.

[26] Podle stěžovatele stavba parkoviště neslouží rozvoji termálních lázní. Za situace, kdy stavba termálního koupaliště byla povolena s tím, že parkování návštěvníků termálního koupaliště je zajištěno, a kdy termální koupaliště je již v provozu, nestačí k přípustnosti zřízení dalšího parkoviště úvaha, že parkoviště bude sloužit nejen přímým návštěvníkům termálního koupaliště, nýbrž i dalším hostům lázeňského místa. Naopak musí být prokázána nezbytná potřeba takového parkoviště pro lázeňský provoz. Stěžovatel opakovaně zdůrazňoval, že hosté lázní, kteří jsou v těchto lázních ubytováni, mají zajištěna parkovací místa vždy u příslušného lázeňského domu.

[27] Závěrem stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, že v případě námitky nedostatku plné moci předložené investorem ve správním řízení se jedná o opožděný žalobní bod. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 79/2009. Podle jeho názoru se jedná o vadu takového charakteru a závažnosti, že k ní musí být přihlédnuto, aniž by byla výslovně namítána.

[28] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[29] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že otázka, zda pro stavbu bude či nebude zpracován posudek vlivu stavby na životní prostředí, byla řešena již ve zjišťovacím řízení. Odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Olomouckého kraje přitom dospěl k závěru, že stavba nebude posuzována podle zákona o posuzování vlivů při zohlednění podmínek stanovených tímto orgánem. Tyto podmínky pak stavební úřad řádně zapracoval do svého rozhodnutí. Stavební úřad není oprávněn v rozporu se závěrem zjišťovacího řízení rozhodnout o provedení posouzení vlivů na životní prostředí. Stěžovatelův požadavek na posouzení vlivů stavby na životní prostředí je námitkou, která měla být uplatněna v průběhu zjišťovacího řízení, přičemž v územním řízení již není možné tuto námitku zohlednit.

[30] Žalovaný dospěl po přezkoumání územního plánu k názoru, že žalobcem uváděné parkoviště, tedy žlutá plocha značená v legendě územního plánu „P“, je pouze jakési obecné označení veřejně přístupného parkoviště bez bližšího určení využití tohoto parkoviště. Mimoto jsou však v územním plánu vyznačena parkoviště též v jiných než žlutě označených plochách (např. oranžové plochy občanské výstavby a služeb či fialové plochy pro rozvoj lázní), přičemž tyto plochy jsou podle žalovaného určeny územním plánem pro zřízení parkovišť pro potřeby konkrétního typu plochy, v níž je parkoviště vyznačeno. Označení „P“ v ploše určené pro *rozvoj lázní* tedy značí plochu pro zřízení parkoviště, které bude sloužit pro potřeby lázeňského provozu, což je případ projednávaného parkoviště pro rozvoj termálních lázní Velké Losiny. Vzhledem k výše uvedenému se tedy žalovaný domnívá, že územní plán zcela jednoznačně vymezuje předmětnou plochu jako parkoviště pro potřeby provozu a rozvoje lázní a lázeňských objektů. Umístění projednávané stavby je tedy zcela v souladu s územním plánem, což ve svém rozhodnutí konstatoval i stavební úřad.

[31] Námitkou rozporu stavby se Statutem lázeňského místa Velké Losiny se žalovaný řádně a podrobně zabýval již v rozhodnutí č. j. KUOK 28486/2014. Stavba parkoviště pro potřeby termálních lázní je v souladu se Statutem lázeňského místa Velké Losiny, což žalovaný konstatoval již ve svém předchozím rozhodnutí. Podle jeho zjištění se stavební úřad výše uvedenou námitkou stěžovatele v průběhu řízení řádně zabýval a v rozhodnutí se s ní vypořádal obdobně jako žalovaný, který následně ve svém rozhodnutí pouze některé detaily dovysvětlil.

[32] K námitce týkající se ochrany krajinného rázu žalovaný uvedl, že krajinný ráz se v daném případě neposuzuje, protože se jedná o zastavěné území podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. V tomto případě bylo navíc dne 21. 5. 2013 vydáno stanovisko orgánu ochrany přírody (č. j. MUSP 38034/2013), z kterého stavební úřad i žalovaný vycházely, a které je nutno považovat za projednání záměru s dotčeným orgánem státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny.

[33] Veškeré předložené studie a podklady, včetně hlukové studie, byly zpracovány k tomu příslušnými a oprávněnými osobami, přičemž v průběhu řízení nebyl předložen žádný odpovídající důkaz o nesprávnosti této dokumentace. Provozní doba předmětného parkoviště bude vázána na provozní dobu termálního bazénu, která se nepředpokládá v nočních hodinách, podrobněji bude tato problematika řešena ve stavebním řízení, kde musí být mimo jiné splněny požadavky závazného stanoviska Krajské hygienické stanice

Olomouckého kraje. K namítanému světelnému smogu žalovaný uvedl, že nejbližší rodinné domy soukromých vlastníků jsou vzdáleny od předmětné stavby 40 - 50 m, a proto nebudou výrazněji zasaženy světelným smogem. Bližší stavby jsou v majetku investora a podle jeho sdělení jsou využívány jako administrativně provozní budovy. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o prostory navrhovatele záměru, jejichž provozu se podle investora potenciální nasvětlení domů nijak negativně nedotkne, byla tato námitka stavebním úřadem označena za bezpředmětnou. S tímto vypořádáním předmětné připomínky se žalovaný zcela ztotožnil.

[34] K nesprávnému vymezení dotčených pozemků žalovaný uvedl, že závěr zjišťovacího řízení skutečně obsahuje chybu v psaní a počtech, která se týká označení parcelních čísel pozemků. Přesto rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného umísťuje stavbu správně na uvedené pozemky: parc. č. 504/1 (ostatní plocha), X (zahrada), X (zastavěná plocha a nádvoří), 518 (ostatní plocha), X (ostatní plocha), X (zahrada), X (zastavěná plocha a nádvoří), X (ostatní plocha), X (zahrada), 558/1 (ostatní plocha), v k. ú. Velké Losiny.

[35] K procesnímu pochybení při doručování žalovaný uvedl, že stavební úřad doručoval stěžovateli nesprávně, nicméně tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož stěžovatel se vždy se všemi dokumenty doručovanými pomocí datové schránky prokazatelně seznámil. Stěžovatel navíc tuto námitku vznesl až v odvolacím řízení, přičemž v průběhu prvoinstančního řízení mu do datové schránky prokazatelně byly doručeny tři jednotlivé dokumenty, na které stěžovatel reagoval, a nikdy si v průběhu řízení u stavebního úřadu na tento způsob doručování nestěžoval. Sám stěžovatel používal k odesílání svých námitek, vyjádření či odvolání obálky s odesílací adresou advokátní kanceláře, přičemž vyjádření námitek do řízení předložil pod hlavičkou advokátní kanceláře, což vzhledem k výše uvedenému může působit matoucím dojmem. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo stěžovateli doručeno již správně na adresu trvalého bydliště.

[36] K tvrzení, že stavba parkoviště neslouží rozvoji termálních lázní, žalovaný uvedl, že pojem lázně obecně vyjadřuje komplex ubytovacích, stravovacích, rehabilitačních, sportovních a léčebných zařízení, které jsou využívány za účelem dosažení léčebného účinku na návštěvníky a klienty těchto lázní. Lázně lze také chápat jako souhrn zařízení v lázeňském místě, která využívají přírodních léčivých zdrojů či příznivých klimatických podmínek pro účely zdravotní péče poskytované v těchto zařízeních, tedy pro účely lázeňské péče. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že za lázeňské zařízení je možné považovat i termální koupaliště. Pokud je pak za lázeňského hosta považován každý, kdo využívá zdravotní péče využívající přírodních léčivých zdrojů (tedy lázeňské péče), pak je možné za lázeňského hosta považovat i návštěvníka termálního bazénu. Parkoviště k tomuto termálnímu bazénu je pak na základě výše uvedeného možné považovat za součást lázeňského zařízení.

[37] Podle žalovaného je napadený rozsudek krajského soudu zákonný a správný, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

[38] Osoba zúčastněná na řízení IV ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný a nečiní vůči němu žádných výhrad. Podanou kasační stížnost stěžovatele považuje za zcela nedůvodnou, zjevně účelovou a šikanózní, podanou pouze ze zjištěného důvodu s cílem jejím prostřednictvím vytvářet jakýsi tlak na osobu zúčastněnou na řízení IV za účelem dosažení co nejvýhodnější pozice pro stěžovatele při vzájemných jednáních v jiné věci. Podané kasační stížnosti lze vytknout, že stěžovatel v jejím rámci zpravidla opakuje žalobní důvody uplatněné v žalobě, a to i přesto, že se s těmito krajský soud (a dříve i správní orgány) v napadaném rozhodnutí řádně vypořádal. Nad tento rámec pak stěžovatel nepřipustně uplatňuje tzv. novoty, tedy uplatňuje nové námitky, které v rámci podané žaloby neuplatňoval, což je v této fázi řízení zjevně nepřipustné.

[39] K námitkám ohledně nezpracování posudku o vlivu na životní prostředí a nesprávného závěru zjišťovacího řízení, osoba zúčastněná na řízení IV uvedla, že tvrzení stěžovatele zůstávají zcela obecná, nemající žádnou výpovědní hodnotu o tom, co jimi chtěl stěžovatel vyjádřit, resp. které konkrétní pochybení stěžovatel státním orgánům vytýká. Stěžovatel zřejmě ani sám neví, které konkrétní faktory životního prostředí by mohly být provedením stavebního záměru ovlivněny a jak by měla být případně specifikována míra ovlivnění jednotlivých faktorů životního prostředí provedením stavebního záměru. Pokud stěžovatel předloženým odborným stanoviskům vytýká, že tyto nesplňují alespoň základní parametry typické pro jakékoliv odborné posouzení (např. znalecký posudek), jedná se o námitku novou, která nebyla podanou žalobou uplatňována a jako takovou je ji nutno považovat za nepřipustnou.

[40] Závěr stěžovatele, že by v případě provádění nového zjišťovacího řízení bylo s vysokou pravděpodobností dosaženo zásadně odlišných závěrů od závěrů původních, je ničím nepodložený, jedná se o čistou spekulaci s cílem vést v podstatě alespoň nějakou argumentaci a rozporovat tak závěry krajského soudu. Navíc tuto argumentaci stěžovatel uplatnil prvně (a účelově) až v rámci podané kasační stížnosti.

[41] Pokud jde o námitku, že krajský soud dal nesprávně přednost vymezení grafické části územního plánu před částí textovou, pak je zřejmé, že stěžovatel zjevně nesprávně interpretuje samotný obsah grafické části územního plánu. Předmětná plocha je územním plánem zcela jasně vymezena jako parkoviště pro potřeby provozu a rozvoje lázní a lázeňských objektů. Krajský soud se s námitkami stěžovatele ve svém rozsudku podrobně zabýval zejména na str. 14 až 17, kdy problematiku textové a grafické části územního plánu patřičně shrnul, vyhodnotil a zcela jasně odůvodnil svůj závěr o nedůvodnosti námitek stěžovatele. S jeho závěrem se osoba zúčastněná na řízení IV plně ztotožnila. Tyto námitky lze považovat za zcela zjevně účelové, neboť v době pořizování a schvalování územního plánu, včetně jeho následné změny, nebyly proti tomuto ze strany stěžovatele činěny žádné kroky, kterými by rozporoval nesoulad jeho grafické a textové části a hájil tak svá práva.

[42] K námitce nesouladu zamýšlené stavby s „lázeňskou legislativou“ osoba zúčastněná na řízení IV uvedla, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, který v této souvislosti poukázal na souhlasné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví – Českého inspektorátu lázní a zřidel ze dne 26. 12. 2012, č. j. MZDR 42087/2012-2/OZD-ČIL-Ho. Veškeré další stěžovatelem vznesené námitky považovala za nadbytečné a případně

opožděné. Za této situace nebylo další vyjádření krajského soudu ke stěžovatelským námitkám nezbytné, avšak i přesto se krajský soud rozhodl s nimi alespoň částečně vypořádat. Proto nemůže být krajskému soudu vytýkáno, že se případně detailně nevyjádřil ke všem stěžovatelským tvrzením v daném žalobním bodu uvedeným, neboť to za daného stavu věci nebylo potřeba.

[43] Zcela správné je konstatování krajského soudu, že v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy žádné úvahy žalovaného o možném dotčení krajinného rázu. Důvodem je skutečnost, že ani v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu stěžovatel proti argumentaci správního orgánu I. stupně, obsaženou na str. 10 rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014 (vypořádání námítky č. 19), ničeho nenamítal. Z tohoto důvodu nemohly být neexistující úvahy žalovaného podrobeny přezkumu. I přes neexistenci žalobních námitek stěžovatele se krajský úřad k ochraně krajinného rázu důkladně vyjádřil, čímž opět nad rámec svých povinností učinil zadost řádnému odůvodnění svého rozhodnutí.

[44] Není pravdou, že by stavba parkoviště nesloužila rozvoji termálních lázní, jak se snaží prezentovat stěžovatel. Lázněmi lze rozumět souhrn zařízení v lázeňském místě, která využívají přírodních léčivých zdrojů či příznivých klimatických podmínek pro účely zdravotní péče poskytované v těchto zařízeních, tedy pro účely lázeňské péče. Z uvedeného je zřejmé, že za lázeňské zařízení lze považovat i termální koupaliště a návštěvníka termálního koupaliště za lázeňského hosta. Parkoviště k tomuto termálnímu bazénu lze potom považovat za součást lázeňského zařízení, konkrétně technickou vybavenost stavby termálního koupaliště. V případě, kdy by pro návštěvníky lázní nebyl zajištěn dostatečný počet parkovacích míst, by tito jistě zvažovali, zda dané místo navštívit, neboť by neměli dostatečnou jistotu, že svůj dopravní prostředek budou mít kde zaparkovat. Ne všichni návštěvníci termálních lázní či lázeňského místa jako celku mají v daném místě zajištěno ubytování, z vysoké části se jedná o osoby trávící zde pouze jeden den či pouze jeho část, kdy si za tímto účelem ubytování nezajišťují, neboť se následně vracejí přímo do svých domovů. Z tohoto důvodu je nutno mít vytvořen dostatečný počet parkovacích míst, v opačném případě by k rozvoji termálních lázní, potažmo lázeňského místa, mohlo jen stěží dojít.

[45] Osoba zúčastněná na řízení IV se zcela ztotožnila se závěrem krajského soudu, že námitka případného pochybení v udělené plné moci byla ze strany stěžovatele učiněna opožděně, přičemž krajský soud neměl povinnost se zjišťováním její platnosti zabývat z úřední povinnosti.

[46] S ohledem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení IV navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

VI.

[47] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[48] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[49] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud nezabýval některými jeho žalobními námitkami.

[50] K uvedené námitce je možné konstatovat, že soud je povinen se zabývat každou žalobní námitkou. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky však neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obстоjí, protože se krajský soud v odůvodnění velmi podrobně vypořádal s argumentací stěžovatele a jasně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, proč obстоjí napadené správní rozhodnutí, resp. proč má krajský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak z jakých důvodů má žalobní námitky stěžovatele za nedůvodné. Závěry krajského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[51] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přezkoumal ho v rozsahu dalších stížních námitek.

[52] Podstatou věci je nesouhlas stěžovatele s umístěním stavby parkoviště pro 100 kolmých stání o rozměrech 2,5 x 5 m, z toho 7 stání pro imobilní motoristy o rozměrech 3,5 x 5 m, a dále 2 stání pro autobusy o rozměrech 3,25 x 19 m podél příjezdu na parkoviště. Stěžovatel byl účastníkem územního řízení jakožto osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona.

[53] K námitce stěžovatele, že měl proběhnout proces posouzení vlivů záměru (EIA), je třeba uvést, že v rámci EIA se rozlišují dva typy záměrů. Jde o záměry vždy podléhající posouzení, které jsou taxativně uvedeny v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů jako kategorie I, a záměry vyžadující zjišťovací řízení, které jsou uvedeny v příloze 1 téhož zákona jako kategorie II. Jak vyplývá z bodu 10.6 kategorie II uvedené přílohy, ve znění účinném v rozhodné době, záměr parkoviště s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu vyžadoval provedení zjišťovacího řízení. V jeho rámci při určování, zda záměr nebo změna záměru má významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, dále k okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů, a k obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčených správních úřadů a dotčených územních samosprávních celků.

[54] V daném případě příslušný úřad (Odbor životního prostředí a zemědělství žalovaného) provedl zjišťovací řízení a dospěl k závěru, že záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů při zohlednění stanovených podmínek. Tento závěr odůvodnil poukazem na povahu a rozsah záměru, jeho umístění a charakteristiku předpokládaných vlivů záměru na veřejné zdraví a životní prostředí. Poukázal i na skutečnost, že ze strany veřejnosti nebyly vzneseny žádné připomínky a že požadavek na aplikaci procesu EIA nebyl vznesen ani v žádném z doručených souhlasných vyjádření dotčených správních úřadů a dotčených územních samosprávních celků. Závěr správního orgánu, že předmětný záměr nepodléhal posouzení podle zákona o posuzování vlivů, je proto v souladu s uvedeným zákonem.

[55] Jestliže stěžovatel v této souvislosti dále namítal, že posuzování ve zjišťovacím řízení proběhlo v rozporu s § 2 zákona o posuzování vlivů, pak je třeba znovu poukázat na to, že v předmětné věci neproběhlo posuzování vlivů podle citovaného zákona v plném rozsahu. Bylo provedeno pouze zjišťovací řízení, na které nelze klást stejně přísné požadavky jako na samotné posuzování vlivů u záměrů a koncepcí, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí. Jak ostatně správně konstatoval i krajský soud, stěžovatel v průběhu správního řízení netvrdil existenci žádných vlivů na veřejné zdraví, ale jako vlastník sousední nemovitosti pouze napadal nadměrnost hluku, prachu a světelného smogu z pohledu tzv. pohody bydlení.

[56] Stížními námitkami o povaze stanovisek jednotlivých dotčených orgánů opatřených ve zjišťovacím řízení, nepřijatelném postupu Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje a ignoraci předpisů upravujících zvýšené požadavky na kvalitu životního prostředí v lázeňské obci ve zjišťovacím řízení, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Tyto námitky jsou totiž nepřijatelné, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[57] Pokud jde o nespornou skutečnost, že informace o zjišťovacím řízení nebyla zveřejněna způsobem uvedeným v § 16 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 3. 2015, tj. nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem (například v místním tisku, rozhlase apod.), je třeba souhlasit s krajským soudem, že zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro uvedenou procesní vadu by bylo nemístně formalistické. Nové procesně správné provedení zjišťovacího řízení by totiž nemohlo vést ke změně jeho závěru. Uvedená procesní vada při tvorbě jednoho z podkladů územního rozhodnutí tedy nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Obecnou námitkou stěžovatele, že vyjádření dotčených správních úřadů a územních samosprávních celků jsou rozporuplná a odborně nepodložená, se pak Nejvyšší správní soud nemohl zabývat pro její nepřijatelnost, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[58] Námitka, že krajský soud dal nesprávně přednost vymezení grafické části územního plánu před částí textovou, je nedůvodná. Nedává-li textová část územního plánu jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu vymezení funkčních ploch (zde ohledně přesného vymezení ploch určených pro zřízení parkoviště pro potřeby provozu a rozvoje lázní), je třeba v této otázce vyjít z grafické části územního plánu. Tato úvaha vychází ze skutečnosti, že textová část územního plánu s ohledem na svůj charakter

pokračování

nemůže detailně a současně přehledně popsat a vymezit veškeré funkční plochy na regulovaném území. Proto je nedílnou součástí územního plánu i jeho grafická část, kde jsou tyto plochy jednoznačně ohraničeny, označeny barvou a symbolem, které jsou vyloženy v legendě k této části. V daném případě je nesporné, že podle grafické části územního plánu (výkres č. C1, část 5) pozemky, na nichž se nachází umísťovaná stavba, jsou ohraničeny a vyplněny fialovým šrafováním a na této ploše je napsáno písmeno P. Podle legendy jsou plochy vybarvené fialovým šrafováním plochami pro rozvoj lázní a písmeno P označuje parkoviště. Krajský soud se velmi podrobně zabýval obsahem územního plánu, logicky popsal své úvahy a dospěl ke správnému závěru, že zamýšlená stavba se nachází v ploše, kde je podle územního plánu možno zřídit parkoviště pro potřeby provozu a rozvoje lázní.

[59] Námitka stěžovatele, že stavba parkoviště neslouží provozu a rozvoji termálních lázní, je rovněž nedůvodná. Přírodními léčebnými láznemi se rozumí soubor zdravotnických a jiných souvisejících zařízení sloužících k poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče (viz § 2 odst. 3 lázeňského zákona). Jedná se tedy o komplex ubytovacích, stravovacích, rehabilitačních, sportovních a léčebných zařízení, které jsou využívány za účelem dosažení léčebného účinku na návštěvníky a klienty těchto lázní. Z tohoto pohledu je irelevantní, zda se jedná o státní či soukromá zařízení, případně zda slouží všem návštěvníkům daného lázeňského místa či pouze klientům konkrétního lázeňského zařízení. Pokud je tedy předmětné parkoviště určeno pro návštěvníky termálního bazénu, který je bezpochyby lázeňským zařízením, pak jde o stavbu sloužící provozu lázeňského zařízení.

[60] K námitce nesprávného vymezení stavbou dotčených pozemků ve zjišťovacím řízení, kdy se krajský soud měl zabývat toliko par. č. X, Nejvyšší správní soud uvádí, že je částečně důvodná. Z územního rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014 vyplývá, že stavba parkoviště bude umístěna mimo jiné i na pozemcích parc. č. 504/1 (ostatní plocha), parc. č. X (zahrada) a parc. č. X (zastavěná plocha a nádvoří) v k.ú. Velké Losiny. Tyto pozemky přitom nebyly vyjmenovány v závěru zjišťovacího řízení ze dne 7. 3. 2013. Tato formální nepřesnost však nemá vliv na zákonnost územního rozhodnutí, neboť účelem zjišťovacího řízení bylo pouze posouzení toho, zda zamýšlený záměr (stavba parkoviště) bude mít významný vliv na životní prostředí a zda tedy bude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Vlastní těleso parkoviště včetně zapojovacích komunikací bude umístěno na pozemcích parc. č. X v k. ú. Velké Losiny, přičemž tyto pozemky byly uvedeny v závěru zjišťovacího řízení (došlo v něm pouze k zjevné nesprávnosti, kdy byl namísto pozemku parc. č. X uveden pozemek parc. č. X). Přes pozemky parc. č. 504/1, X a X má být vedena pouze nová vodovodní přípojka k zajištění požární vody a na pozemku parc. č. X má být veden zemní kabel. Skutečnost, že předmětná stavba bude fakticky umístěna i na uvedených pozemcích, by proto nemohla mít vliv na výsledek zjišťovacího řízení, neboť z hlediska vlivu na životní prostředí se jednalo pouze o její marginální část.

[61] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud postupoval správně, když se nezabýval žalobní námitkou o nedostatku plné moci předložené investorem ve správním řízení. Tento nový žalobní bod stěžovatel uplatnil až v replice ze dne 2. 12. 2015, tj. po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby. Jak vyplývá z § 71 odst. 2 s. ř. s., žalobce může rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která v daném

případě uplynula dne 16. 3. 2015. Nejedná se přitom o vadu takového charakteru a závažnosti, že by k ní krajský soud musel přihlédnout z moci úřední, jak tvrdí stěžovatel. Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Rovněž je krajský soud i bez návrhu oprávněn vyslovit rozsudkem nicotnost napadeného rozhodnutí (viz § 76 odst. 2 s. ř. s.). K rozsahu důvodů, pro které mohou soudy rozhodující ve správním soudnictví bez příslušné námítky žalobce zrušit správní rozhodnutí, se vyjadřoval také Ústavní soud. V nálezu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, publ. pod č. 38/2009 Sb. n. u. ÚS, konstatoval, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí soud z úřední povinnosti přihlížet k takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze, a to i v případě, že je žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, nebo tak učinil až po lhůtě pro podání žaloby. Tyto skutečnosti mohou spočívat například v absenci trestnosti skutku, za který byla žalobci uložena sankce, nebo v zániku práva vyměřit nebo doměřit daň. Stěžovatelem tvrzený nedostatek plné moci nebrání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, nezpůsobuje ani nicotnost napadeného rozhodnutí a nelze jej podřadit ani pod důvody uvedené v citovaném nálezu Ústavního soudu.

[62] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[63] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[64] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu